

Absolventi Bez frází: Roman Urbář

17.6.2024 - | Univerzita Palackého v Olomouci

Večer šuhaj, ráno šuhaj.

Tohle heslo platilo. Na univerzitě na mě čekal úplně jiný přístup, než jaký jsem znal ze střední. Nepsalí jsme žádné přepadovky, nikdo nás namátkově nezkoušel. Ne. Tady máš nějaké povinnosti, tak nám ukaž, jak se k nim postavíš. Cítil jsem zodpovědnost.

Studoval jsem rekre, říkali jsme si "chataři". A byl to skvělý obor. Přesně mě připravil na to, čím se teď žívím. Působím jako CEO Českého florbalu a zároveň jsem také ředitelem marketingu a komunikace. Ve škole nás od začátku vedli k tomu, abychom prezentovali své myšlenky, spolupracovali, nebáli se mluvit. To mi teď při jednáních nejen se sportovními kluby hodně pomáhá. Nebo když veřejně vystupuji. Ve škole jsem se zkrátka otrkal. Ale určitě za to může i moje povaha.

Já prostě věci rád organizuji.

V Olomouci jsem třeba pronajal tramvaj a uspořádal v ní "trampárty". Nastoupili jste do ní, v ruce vám přistálo pivo nebo pohárek s vínem a jelo se. Ta tramvaj nikde nestavěla. Na hlavním nádraží čekali cestující na svou tramvaj a najednou jsme kolem nich prosvištěli my. Tramvaj plná vysmátých dvacetiletých studentů. Asi si dokážete představit, jak se ti lidé na zastávkách tvářili. Byla to sranda a já získal důležitou životní lekci:

Když něco chceš, tak si to zaříd'.

Po jízdě se pokračovalo "za písničkou", vyrazili jsme na diskotéku nebo do klubu. Končilo se až k ránu. Pár hodin spánku a šlo se studovat. Přednášky, semináře. Byli jsme tam. Na první pohled bylo jasné, který ze spolužáků s námi večerní dobrodružství prožil. Ale museli jsme to zvládnout, jak říkám: večer šuhaj, ráno šuhaj.

Ve třetím ročníku jsme například dostali za úkol zorganizovat ples katedry. Museli jsme si mezi sebou rozdělit role, domluvit se, kdo co zajistí, a vše okolo. To byla taky cenná zkušenost. Já si ze školy neodnesl přesný návod, jak mám zaúčtovat ten či onen doklad. Odnosl jsem si něco mnohem důležitějšího - umění rozdělit role, umění spolupracovat a umění improvizovat. Je mi jasné, že v některých oborech improvizovat nemůžete. Třeba v medicíně. Ale ve sportu? Tady je to nutnost. Vše se odvíjí od toho, jak dopadl zápas, co se v něm dělo. To prostředí se rychle mění a vy na to musíte reagovat. A já tohle díky škole umím.

Když jsem studoval na Kladně gymnázium, hrál jsem takové ty manažerské hry. V té době jsem vůbec nevěděl, čemu se budu věnovat. Co chci dělat. Jen jsem si říkal, že bych mohl být sportovní manažer. V té hře mi to jde a sport mám moc rád. Ale třeba jako učitel jsem se neviděl. Mám maminku učitelku a toto povolání plně respektuji, ale moje cesta to není. To jsem věděl.

Nakonec jsem si podal dvě přihlášky - jednu na UK Sportovní management a jednu do Olomouce na obor Rekreatologie. Přijali mě na obě školy. Já jsem se rozhodl pro Olomouc z jednoho prostého důvodu - chtěl jsem si zkusit odejít z domova. Osamostatnit se. Moje maminka mě v tomto rozhodnutí plně podpořila. Sama kdysi studovala pedág v Ústí a bydlela na koleji. Věděla, o co jde. Co všechno zažiju.

A já to bral jako výzvu.

Pořád jsem si říkal, že to je dobrý nápad, a to až do okamžiku, kdy jsem fakt odcházel. To jsem zaváhal. A hodně. Teď vám ale můžu s klidným svědomím říct jednu věc: Udělal jsem to nejlepší, co jsem mohl. Škola, lidi, město. Bylo to úžasný.

Na univerzitě jsem získal možnost studovat půl roku ve Finsku. To mě hodně obohatilo. Do té doby jsem hrál aktivně florbal, pořád jsem si říkal, že na tom hřišti ještě něco dokážu. Že na to mám. A pak jsem si zpřetrhal kolenní vazy. Operace, rekonvalescence. Rok jsem nemohl hrát.

Někdy v té době přišla nabídka studovat ve Finsku.

Většina spolužáků z mého ročníku byla v cizině, odhaduji tak tři čtvrtiny. Španělsko, Itálie a další. Spolužáky lákalo teplo. Mě lákalo Finsko - florbalová velmoc. A navíc jsem měl příležitost tam jet společně se svou přítelkyní, se svou nynější ženou Eliškou. Taková nabídka se nemusí opakovat, jeli jsme.

Ve Finsku jsme si našli pronájem jednoho pokojíčku v rodinném domě, tam jsme mohli být spolu. Na normální koleji by to nešlo. Společenským životem jsme tam nějak extra nežili, spíš jsme se stýkali s mými spoluhráči z florbalového týmu. Koleno se mi zahojilo, tak jsem hrál finskou třetí ligu.

Jednou jsme byli v baru a náhodou se tam objevil i jeden profesionální hokejista z Čech. Kamarádi mě pobízeli: „Hele, támhle je jeden Čech. Tak ho pozdrav, ne?“ Vůbec nechápali, že ho neznám. Musel jsem jim vysvětlit, že nás je doma asi dvakrát víc než jich. A že se vzájemně všichni neznáme. Pak jsme popíjeli a nakonec jsme se s tím hokejistou přece jen seznámili. Jmenoval se Jakub Šindel. Dali jsme si večeri a nakonec z toho vzniklo přátelství, které trvá už 15 let.

On tam byl hvězda, my studenti.

Provedl nás a my mu chodili fandit. Stále se navštěvujeme. Ve Finsku jsme si našli opravdové kamarády, kteří nám byli dokonce i na svatbě. Jsem rád, že mi škola umožnila právě tyto životní příběhy prožít.

Ale zažil jsem toho hodně i tady, v Čechách. Třeba povinné zážitkové kurzy, na ty nezapomenu. Byli jsme na horách, celý den na lyžích. Večer nám pustili film o Aljašce a my mysleli, že se po něm jde spát. Omyl. Deset hodin, minus patnáct stupňů a vedoucí nám řekli: „Teď musíte postavit iglú, musíte přežít.“ Nasadili jsme si tedy čelovky a šli. Byli jsme promrzlí na kost, ale zvládli jsme to. Vystoupili jsme z komfortní zóny, učili se spolupracovat a cítili zodpovědnost. Vůči sobě i vůči ostatním.

Hodně cenný zážitek.

Nebo akce Honzíková cesta. Oblékli jsme se, dostali jsme dvě buchty, mandarinku a profesori nám přečetli příběh. Ten končil těmito slovy: „Teď se rozdělte do skupin po šesti lidech, tady máte zápalky a do osmi ráno vás tady nechcem vidět. Nesmíte být v táboře. A za ty zápalky nám něco přineste. Cokoliv.“ Byly čtyři hodiny odpoledne.

Opět nás takhle vyhodili z komfortní zóny. Sami jsme se museli postarat o to, kde večer složíme hlavu. Někdo spal u paní, se kterou se večer zapovídal, někdo na náměstí na dlažebních kostkách a my třeba v hospodě. Přímo u hospodského v bytě. Domluvili jsme se, že když nás tam nechá přespat, uklidíme mu celý byt. Aby měla přítelkyně radost.

Druhý den jsme do tábora donesli nejrůznější věci - židli, knížku, vázu a listinu, že nám patří třetina hospody. No, pobavili jsme se a opět jsme si do života odnesli významnou zkušenost.

Na rozdíl od toho čistě tělocvikářského oboru jsme náš obor neměli po fyzické stránce tak náročný. Týmové sporty pro mě byly díky florbalu v pohodě, ale atletika a gymnastika? To nebyl zrovna můj šálek kávy. Zato moc rád vzpomínám na aerobik.

Ten mě bavil.

Díky němu jsem se dokonce seznámil s Eliškou. Tenkrát jsem ji na kolenou prosil, ať mi pomůže s přípravou na zkoušku. Dodnes umíme jednu sestavu, kterou po půlnoci bavíme kamarády na večírcích. Pustíme písničku od Haddaway - What Is Love a jedem. Step touch, grapevine. Pořád to umím. Aerobik byl myslím volitelný předmět, ale my kluci jsme tam byli všichni.

S Eliškou máme už dvě děti. Dva super kluky. A i při jejich rozvoji využívám znalosti ze školy. Anatomie, fyziologie, základy sportovního tréninku - tyto předměty mě naučily, jak porozumět lidskému tělu. Jak s ním pracovat. Po škole jsem chvíli i trénoval florbal, udělal jsem si druhou nejvyšší licenci. Ale základ mi dala škola.

Po bakaláři jsem šel studovat obor Management sportu a cestovního ruchu. Tady byly víc ekonomické věci - základy podnikání, marketing, vedení lidí a tak dále. Člověk pak stejně v praxi zjistí, že to všechno funguje trochu jinak. My jsme sportovní organizace, pracují u nás většinou sportovci. A ti jsou zvyklí překonávat překážky. Vědí, že když něco chtějí, musí si za tím jít. Musí pro to něco udělat. Z kolektivního sportu navíc umí spolupracovat také s ostatními.

Umí si pomáhat.

Na Českém florbale řídím akci BigBoard Superfinále v O2 areně. Pracujeme na tom více než půl roku a pak vidíme 12 tisíc lidí, jak se smějí, jak se baví. Je to taková o dost větší "trampárty", ale princip je vlastně pořád stejný. Když něco chceš, jdi si za tím, neboj se a přijmi zodpovědnost. To vše tady platí pro nás všechny. Pro celý tým. A když se to nakonec povede? Ta radost je neskutečná.

<https://www.ftk.upol.cz/nc/zprava/clanek/absolventi-bez-frazi-roman-urbar>